

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

เมืองสาวงาม

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหา เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑ กิโล ๒ บาท ๔๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๑,๕๙๒ ดอลลาร์ ที่อ่านทั้งหมดนี้น่าจะเป็นได้ที่กรุงเทพตอนเช้าวานนี้ วันที่ ๒๖ สิงหานี้เป็นวันมอบทองคำและดอลลาร์นะ ทองคำและดอลลาร์ที่มอบเข้าคลังหลวงวันที่ ๒๖ สิงหา นั้น ทองคำน้ำหนัก ๑,๐๒๕ กิโล หรือ ๑ ตันกับ ๒๕ กิโล ดอลลาร์ ๓ แสนดอลลาร์ ทองคำและดอลลาร์ที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๗,๗๒๕ กิโล หรือ ๗ ตันกับ ๗๒๕ กิโล ดอลลาร์จำนวน ๘ ล้าน ๓ แสนดอลลาร์ ทองคำที่ได้รับเพิ่มหลังมอบ ๒๖ กิโล ๑๒ บาท ๙๒ สตางค์ ดอลลาร์ที่ได้รับเพิ่มหลังจากมอบแล้วนั้นได้ ๒๘,๘๐๔ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดเป็นจำนวน ๗,๗๕๑ กิโล ขาดอีก ๒,๒๔๙ กิโล หรือขาดอีก ๒ ตันกับ ๒๔๙ กิโลจะครบ ๑๐ ตัน คือ ๑๐ ตันนี้เราตั้งไว้ตายตัวแล้ว เรายังขาดอีก ๒ ตัน ๒๔๙ กิโลจึงจะครบ ๑๐ ตัน รวมดอลลาร์ทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นจำนวนดอลลาร์ ๘,๓๒๘,๘๐๔ ดอลลาร์ กรุณาทราบตามนี้

ทองคำและดอลลาร์ที่ขาดอยู่ เป็นภาระของพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศจะพยายามหามาทั้งทองคำและดอลลาร์ ซึ่งเป็นจำนวนที่ขาด ให้เต็มสมบูรณ์ตามกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วนั้น คราวนี้เรียกว่าช่วยชาติไทยเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยสมบูรณ์พูนผลทองคำให้ได้ตามกำหนด แล้วดอลลาร์ก็ให้ได้ตามกำหนด จะมีความสง่างามภาคภูมิใจทั้งหัวหน้าและพี่น้องทั้งประเทศว่าเราไม่มีบกพร่องอะไร แสดงอย่างชัดเจนเลยว่าเรารักชาติหรือไม่รักชาติให้ดูเอา ใครๆ ก็ทราบด้วยกัน คือได้ตามกำหนดที่เราต้องการจะมาหนุนชาติไทยของเรา และได้ตามกำหนดทั้งทองคำและดอลลาร์ เราจึงเป็นที่ภูมิใจ เอาจุดนี้ให้ได้นะพี่น้องทั้งหลาย คิดดูตั้ง ๗ พันกิโลกว่ายังหามาได้ นี่ขาดเพียง ๒ พัน ยังไงต้องเอาให้ได้ ถ้าไม่ได้ไม่สบายใจเลย สำหรับหลวงตานี้เรียกว่าคอยขาดไปเสียเลย อย่าให้อยู่ในเมืองไทย นักชาติไทย เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย พุดออกมาแบบเด็ดขาดๆ แล้วก็มาขาดคอเจ้าของ เด็ดขาดเลยมาขาดคอเจ้าของ จำนวนที่เราต้องการไม่ได้นี้ขออย่าให้มีนะในเมืองไทยของเรา เอาให้ได้ทุกคน ๆ

ผลแห่งความรักชาติความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคี เห็นประจักษ์มาอย่างนี้แล้ว แล้วทุกครั้งที่เราเป็นหัวหน้าพี่น้องทั้งหลายได้วางลำดับๆ หรือว่าวางจำนวน

หรือกำหนดไว้จุดไหนๆ นี่ไม่เคยขาดนะ ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งปานนี้ เราจึงเห็นใจพี่น้องทั้งหลายว่าเป็นผู้พร้อมเพรียงมาโดยลำดับไม่เคยบกพร่องเลย หัวหน้าวอย่างไรเป็นอย่างนั้น จุดนั้นๆ ได้มาตลอดนะ ไม่เคยปรากฏว่าขาดไป อันนี้เราก็วางเป็นลำดับมาจนได้ถึงขนาดทองคำ ๗ พันกว่ากิโลแล้ว อันนี้จะวางลำดับให้ได้ ๑๐ ตัน ขาดอยู่เพียง ๒ ตันกว่า วันกฐินนี้จะเป็นวันประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มเลยละ ด้วยอำนาจแห่งความรักชาติ ความเสียสละของพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศจะมารวมกัน มีจุดอยู่ที่วัดป่าบ้านตาดในวันที่ ๑๑ ตุลาคม วันนีวันหนึ่งเป็นวันฟ้าดินถล่มทีเดียว ที่นี้พออันนี้ผ่านไปแล้วขาดเท่าไรๆ นี่จุดสุดท้ายก็เดือนธันวาคม ๔๖ นี้ นั่นเป็นเดือนขีดเส้นตายให้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ต้องให้ได้ตามนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้

เราเคยได้มาเป็นลำดับลำดับ ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันกับคนเราจำนวน ๖๒ ล้านคนกว่านี้ อะไรมีน้ำหนักกว่ากัน เมาเมาเทียบ ที่ว่าทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันไม่ได้มีน้ำหนักและคุณค่ายิ่งกว่าประเทศไทยของเรา และจำนวนพี่น้องชาวไทย ๖๒ ล้านคนเลยนะ อันนี้มีน้ำหนักมาก ดังก็ดังมากทีเดียวกระเทือนทั่วโลก ถ้าว่าจมก็กระเทือนทั่วโลก เราจึงรักสงวนจุดนี้มาก โดยถือเอาทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันเป็นเครื่องประกาศออกมาจากความรักชาติ ความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกันของพี่น้องชาวไทยเรา เานี้เป็นเครื่องประกาศน้ำใจของชาติไทยเรา เอาให้ได้ทีเดียว

หลวงตาได้คิดไว้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ก่อนที่จะมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันว่า ให้ได้เท่านั้นๆ มาเป็นลำดับลำดับ นี่ก็จวนเข้ามาแล้ว ไปคราวนี้ก็ได้อบถึง ๑,๐๒๖ กิโล ทองคำเรา แล้วดอลลาร์ ๓ แสน นี่ทองคำยังขึ้นไปอีกตั้ง ๒๕ กิโล เรากำหนดจะเอาให้ได้ ๑ ตันหรือหนึ่งพันกิโล ขาดไม่ได้ เวลาเอาจริงๆ ยังได้ตั้ง ๑ พันกับ ๒๕ กิโล แล้วทองยังแถมเข้ามาจะเข้าไปด้วยกัน เราบอกให้พักไว้ก่อน ที่ว่าทองเหลือนะ คือเหลือจากที่เราพักไว้ เราเอาตามจำนวนที่เรากำหนดไว้

คนก็มามากวันนั้น ทองคำมองดูบนโต๊ะนี้เหลืออร่ามทีเดียว คราวนี้เราไม่รบกวนถึงทางรัฐบาลอะไร ไม่อยากให้ท่านลำบากลำบากกับเรา เพราะนี่เป็นเรื่องของพระเป็นเจ้า เรื่องของธรรม ค่อยทำค่อยเป็นค่อยไป ไม่อยากไปรบกวนทางรัฐบาล จึงต้องทำอย่างนี้ หากว่าเชิญทางรัฐบาลนี้จะมาทันที แต่เราไม่เชิญท่านในวงรัฐบาล จึงได้บอกลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ไม่จำเป็นคราวนี้ แต่คราวหน้ากว้างขวางออกไป วงราชการทั้งหลายนี้อาจเข้ามาเกี่ยวข้องได้ในวันกฐินนะ

นี่ก็จะอยู่เฉพาะวันนี้เท่านั้น วันพรุ่งนี้ก็จะออกเดินทางไปบุรีรัมย์ นั่นก็สัตตาหะไป ๗ วันอีกเหมือนกัน มาที่นี้ก็จะพักค้างเพียงสองคืน คือตามหลักพระวินัยท่านอนุญาตให้ไปได้ ๗ วันในพรรษา ตามกิจจำเป็นที่ควรจะต้องสัตตาหะ ให้ไปได้ภายใน ๗ วันแล้วกลับมาพักค้างคืนอย่างน้อย ๑ คืนก่อน นี่หลักพระวินัยบอกไว้ มาพักค้าง ๑ คืนก่อน ถ้างานนั้นยังไม่สำเร็จค่อยออกไป แล้ว ๗ วันกลับมา ท่านยกตัวอย่างเช่น ศาลาที่พักที่ขบที่ฉันของพระขารุดทรุดโทรม นี่หลักพระวินัยยื่นออกมาแล้ว ไปหาไม้หาอะไรมาทำศาลายังไม่เสร็จ ยังไปหาไม้ไปค้างวันค้างคืนแล้ว ๗ วันมาที่หนึ่ง ยังไม่เสร็จไปอีก ท่านจึงบอกว่าอย่างน้อยค้างวัด ๑ คืนก่อน ไม่ว่าจะกิจใดงานใดในสัตตาหะนั้น ไปได้ ๗ วันแล้วให้กลับมาค้างคืนที่วัด ๑ คืนก่อน ถ้างานนั้นยังไม่เสร็จแล้วค่อยไปอีก ทำอย่างนี้ได้ตลอดไปในพรรษา คำว่าตลอดคือว่า ไป ๗ วันแล้วกลับมาค้างที่วัด ๑ คืน ฐานะนั้นยังไม่เสร็จให้ไปได้อีก ๗ วันจนกระทั่งออกพรรษา ท่านว่า ให้ท่านทั้งหลายได้ทราบไว้เสีย

คำว่าสัตตาหะ หมายถึงไปได้ ๗ วัน กรณีกิจ เป็นกิจที่ควรทำตามหลักพระวินัย ท่านทรงอนุญาตให้ไปได้ ๗ วันแล้วมาค้างคืนที่วัดอย่างน้อย ๑ คืนก่อนแล้วค่อยไป เพื่อทำงานที่ยังไม่เสร็จนั้นอีก นี่ละท่านว่าสัตตาหะ นี่เราก็จะค้างคืนนี้ แล้ววันพรุ่งนี้เช้าก็จะไปอีกแล้ว ไปบุรีรัมย์ นี่ก็ไปเพื่อชาติบ้านเมืองของตนเองไม่ใช่เพื่ออะไร ตะเกียกตะกายไปอย่างนั้น จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งอกตั้งใจต่อหน้าที่การงานเพื่อชาติของเรา เพื่อศักดิ์ศรีติงามคุณค่าแห่งชาติไทยเราอย่าให้ลดลงได้เลยนะ เช่นจำนวนน้ำหนักทองคำ ๑๐ ตันและดอลลาร์ ๑๐ ล้านในการช่วยชาติคราวนี้ จะให้ขาดไปไม่ได้เลย ยังไงต้องเอา เอาคอของชาติไทยทั้งชาติ ด้วยความรักชาติ ความเสียสละนี้ซัดเข้าไปเลย เอาให้ความจนตกทะเลเลย เมื่อเราเอาจริงเอาจังแล้วมันก็ตกทะเล เต็มวันมันก็ตกทะเลไปมากแล้ว ความจนยังเหลืออยู่สักกี่โล ความมีความได้ของเราตั้ง ๗ พันกิโลกว่าแล้ว ดีความจนลงทะเล เต็มวันนี้ยังเหลือแต่ลูกแต่หลานมันเท่านั้นแหละ ยังอีกสักสองตัน และดอลลาร์ไม่กี่ดอลลาร์ เอามันลงทะเลให้หมดเลย เมื่อความจนลงทะเลหมดแล้ว ความมั่งมีศรีสุข ความสงบร่มเย็นแน่นอนหมั่นคง เป็นสมบัติของชาติไทยเราครองไว้ตลอดไป

ทองคำทั้งหมดนี้ก็ส่งงามเหลืออร่ามทั่วประเทศไทยของเราตลอดไปอีกนะ ให้ลูกๆ หลานๆ ทั้งหลายได้สืบทอดมรดกนี้ไปด้วยความอบอุ่น จากปู่ย่าตายายที่ได้ดูแลพิเคราะห์พยายามหาмаไว้ นี่ละที่เมืองไทยเราจะจม เราคิดถึงปู่ย่าตายายของเรา พาพ่อพาพวยตะเกียกตะกายมาจนกระทั่งถึงปานนี้ ยังไม่เคยได้ยินว่าไปล่มจมเสียหายที่ตรงไหนเมืองไทยนะ ก็ค่อยสืบคลานมาจากปู่ย่าตายาย แต่เมื่อมาถึงชาติไทยของเราที่มีจำนวน

ลูกหลานตั้ง ๖๒ ล้านคนนี่ จะพาเมืองไทยให้ล่มจมนี้ เป็นไปได้เหรอ ชัดกันเลยว่าเป็นไปไม่ได้ เอ้า ช่วยกัน นี่ละถึงได้ฟื้นขึ้นมาๆ เวลานี้ก็รู้สึกว่อบอ่ทุกสิ่งทุกอย่าง ทางบ้านเมืองก็ไม่มีที่ต้องติ ท่านได้ดำเนินงานในวงรัฐบาลมีท่านนายกเป็นหัวหน้า ดำเนินไปด้วยความราบรื่นดีงามกว้างขวางมากมาย เป็นเพื่อนเป็นมิตรเป็นสหายกับประเทศต่างๆ เป็นเพื่อนบ้านอย่างแท้จริง ประสานกันไปอย่างนี้

การเศรษฐกิจหรือความเป็นอยู่ปวยทุกอย่างก็ขยายไปตามๆ กัน สะดวกตามๆ กัน เพราะสิ่งเหล่านี้มาจากคน คนก็ต้องมีหัวหน้า เนอะ หัวหน้าต่อหัวหน้าประสานกันแล้ว กระจายถึงลูกน้องบริษัทบริวาร ทั้งประเทศนั้นทั้งประเทศนี้กระจาย ที่นี้การไปมาหาสู่ การซื้อการขายก็สะดวกสบาย เมื่อผู้ใหญ่ตกลงกันเรียบร้อยเป็นที่แน่ใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะราบรื่นดีงามไป นี่ประเทศไทยของเราแต่ก่อนก็มี เพื่อนบ้านก็มี แต่ไม่ค่อยเปิดเผยชัดเจนอย่างปัจจุบัน คือนายกของเราปัจจุบันนี้รู้สึกกระจายทั่วไปหมด ไม่ว่าประเทศไหนๆ มาเป็นเพื่อนบ้านกันได้สนิทสนมกันได้

คนเราเมื่อสนิทสนมกันแล้ว รู้จักกันแล้ว มันทำกันอะไรไม่ลงง่าย ๆ นะ ถ้าไม่เคยรู้หน้าค่าตานี้ฆ่ากันก็ง่าย เอารัดเอาเปรียบกันก็ง่าย เมื่อรู้เรื่องราวมีความสนิทสนมซึ่งกันและกันแล้ว เหมือนอย่างเรามีลูกหลายคน พ่อแม่มีลูกหลายคน ลูกหลายคนเป็นลูกของพ่อของแม่คนเดียวกัน เด็กมันจะไปฆ่ากันได้ลงคอเหรอ นอกจากเป็นเด็กเลวเทวทัตไปเท่านั้น เด็กทั่วๆ ไปในโลกนี้เขาจะไม่ทำลายซึ่งกันและกันในระหว่างพี่กับน้อง เพราะพ่อแม่ครอบไว้ อันนี้ผู้ใหญ่ๆ ครอบเอาไว้ ลูกๆ ทั้งหลายก็คือบริษัทบริวารของประเทศ เหล่านี้ก็ประสานกันได้เป็นอย่างดี การทำมาค้าขายไปมาหาสู่ก็สะดวกสบาย มันขึ้นอยู่กับผู้ใหญ่ๆ ทุกอย่างขึ้นกับผู้ใหญ่

รู้สึกว่าเมืองไทยเราถ้าว่าเป็นสาวก็เป็นสาวงามนะ ถ้าว่าเป็นหนุ่มเป็นบ่าวก็บ่่างาม บ้านไหนเมืองไหนเขาจ้องมานะ เขาอยากจะมาลงทุนลงรอน เงินนี้ค่อยไหลเข้ามาๆ วันนั้นผู้ว่าการธนาคารชาติท่านเป็นเจ้าของการเงินเอง มาพูดเรื่องอะไรแมนยำๆ ทั้งนั้น ท่านพูดน่าปีติยินดีมากที่เงินไหลเข้ามาสู่คลังหลวงของเรา มาทุกทิศทุกทาง ถึงดอกเบี๋ยต่ำๆ ก็ตามแต่ก็เข้ามาไม่ถอย ธรรมดาดอกเบี๋ยต่ำๆ ธรรมดาเขาจะไม่เข้า อันนี้มันเข้ามาเรื่อย ว่าจั้น พ่อแม่ไม่มา ลูกมันก็มา หลานมันก็มา เข้าใจไหม ดอกเบี๋ยสูงๆ คือพ่อคือแม่ ดอกเบี๋ยต่ำๆ คือลูกคือหลาน พ่อแม่ไม่มา ลูกหลานมันก็มา สุดท้ายก็ไหลเข้าคลังหลวงเรื่อยๆ อุ่นหนาฝาคั่งว่างั้นนะ เวลานี้ ทุกด้านทุกทางค่อยไหลเข้ามาๆ ไม่มีคำว่าไหลออกเป็นที่น่าใจ หายดังที่ผ่านมานะ มีแต่ไหลเข้าๆ

นี่ละคุณค่าของหัวหน้าซึ่งเป็นผู้นำที่ดี เป็นผู้รับผิดชอบของคนทั้งประเทศ ไม่ใช่แบบหัวหน้าคอยกินตับกินปอดประชาชนพลเมือง คนๆ เดียวเป็นได้ทุกอย่างทุกอย่าง นายกคนเดียวเป็นได้ตั้งแต่ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ขึ้นไป เป็นได้ทุกอย่างนายก ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน นายอำเภอ ข้าราชการใหญ่ขึ้นไป จนกระทั่งเป็นนายก ที่นี้นายกมันกลับย้อนมาอีก เป็นนายกแล้วยังไม่แล้ว เป็นรัฐมนตรีกระทรวงนั้นกระทรวงนี้เพื่อจะสะแตกตับไตไส้พุงของพี่น้องชาวไทยมันก็มี เห็นไหมละ เห็นหรือไม่เห็นดูเอาซิ นี่ละผู้ใหญ่นี้ไม่ใช่ทำ ผู้ใหญ่เห็นแก่ตัวเอง เห็นแก่อยู่แก่กิน เห็นแก่พรรคแก่พวกของตนแล้วไม่ได้เห็นแก่ชาติบ้านเมือง ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมาก กลายเป็นเรื่องชาติบ้านเมืองเป็นผักเป็นหญ้า เป็นอาหารว่างไปเสียหมด นี่ถ้าหัวหน้าไม่ดีเสียได้อย่างนี้ คนจมได้ทั่วประเทศ

ถ้าหัวหน้าดีแล้วอะไรยื่นให้ลูกยื่นให้หลาน ยื่นให้คนนั้นคนนี้ เจ้าของได้กินหรือไม่ได้กินก็ตาม บ้านเมืองมันก็ชุ่มเย็นละซีใช้ไหม นี่เรายังฟังอยู่นี้ ยังไม่ปรากฏนะ ปรากฏเอาจริง ๆ หลวงตานะ ไม่ว่าใครนะ คือธรรมนี้จะเดินไปอย่างตรงกลางเลยเถียว ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก นี่เราก็งงเกตมาโดยลำดับ พิจารณาโดยลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งนายกคนปัจจุบันของเราไม่ปรากฏ ที่จะเป็นเรื่องเข้ามาเกี่ยวกับตัวนี้ไม่มี มีแต่กระจายออกข้างนอกๆ ผลที่สุดเงินเจ้าของส่งออกไปที่สิบล้านๆ ช่วยชาติบ้านเมือง มีที่ไหน เออว่าซินะ ดีก็ต้องบอกว่าดีซิคนเรา ชั่วก็ต้องบอกว่าชั่ว ดีก็ต้องบอกว่าดี นี่เราเห็นแต่อย่างนั้น ไปที่ไหนกระจายออกไปเพื่อประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองๆ ส่วนเจ้าของจะเป็นอะไรๆ ไม่ได้สนใจเลยขอให้ชาติบ้านเมืองได้มีความสงบเย็นใจ การทำมาค้าขายทุกอย่างทุกอย่างราบรื่นดีงาม สมบัติเงินทองก็สมบูรณ์พูนผล คนก็เป็นสุข นี่ก็คือหัวหน้าเป็นผู้เปิดทางๆ นี่ก็ไปที่ไหนฟังกลับมา (เกาหลี่ได้ครับ) นั่นแล้ว ไปก็ไปเพื่อผูกมิตรผูกสหาย ผูกสายทางการก้าวเดินหากันๆ สะดวกราบรื่น

นี่ละคนดีก็ต้องบอกว่าดี คนชั่วก็ต้องบอกว่าชั่ว ตั้งแต่ตั้งเป็นนายกมานี้เราก็มไม่เคยเห็น นายกคนเดียวฟาดไปตำแหน่งตั้งแต่ เป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่นายกขึ้นไปถึงผู้ใหญ่นายก กำนัน นายอำเภอ ขึ้นถึงผู้ว่า จนกระทั่งถึงนายก เป็นนายกก็ใหญ่โตที่สุดแล้ว แล้วยังไปเป็นเจ้ากระทรวงนั้นเจ้ากระทรวงนี้ เพื่อกอบโกยเงินเขามากิน เข้าใจไหม นี่พวกยักษ์ ให้ถือเป็นเครื่องพินิจพิจารณาไว้ให้ดี แล้วรัฐบาลไหนก็ไม่เคยมีอย่างนี้ แล้วก็มีมาแล้ว พวกเปรตพวกผีกินไม่พอ ท้องไม่มีคำว่าอิมพอ ยื่นให้ตัวเองแล้วก็ยื่นให้เพื่อนให้ฝูงได้กิน คนทั้งประเทศตับปอดไม่มีเหลือมันไม่สนใจ เอามาบำรุงตับปอดของตัวเองและพวกของตัว นี่คือคนเลอะเทอะ คนเลวคนชั่ว ไปที่ไหนเป็นเปรตเป็นผี ถ้ามีอีกสักสองนายกนี้ นายกนี้ได้

เท่านั้น ได้เท่านั้นเป็นรัฐมนตรี รัฐมนตรีไหนได้เงินมากๆ จะไปเป็นรัฐมนตรีนั้นรัฐมนตรีนี้ ถ้าเผื่อว่ามีนายกขึ้นมามากสองคน หกดับพี่น้องชาวไทยเรานะ คนนี้ก็จะไปเป็นรัฐมนตรี นั้นรัฐมนตรีนี้ ตรงไหนที่มีเงินซุ่มๆ จะไปเป็นที่เดียว เป็นรัฐมนตรี เข้าใจไหม นี่ละพวกเปรตพวกผีกินไม่พอ หาเก็บตกตลอด

เรื่องกิเลสตัณหามันไม่มีคำว่าอิ่มพอ ไม่ได้มองดูหน้าเขาหน้าเรา หัวใจเขาหัวใจเรา ตับเขาตับเราเลย จะมองดูตั้งแต่ตับของเจ้าของ พรอคพวกของเจ้าของ ซึ่งมีจำนวนเท่า กำปั้น แต่คนทั้งประเทศมีจำนวนขนาดไหน มีน้ำหนักขนาดไหนไม่เห็น ดีไม่ดีเอามาเป็นอาหารว่างของพวกนี้อีก นี่แล้ว พวกกันพิจารณาเสียนะ การปกครองบ้านเมืองถ้าปกครองแบบนี้จ่ม มีก็ประเทศก็จ่มไปด้วยกันหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ถ้าปกครองแบบพ่อแม่กับลูกแล้วกระจายไปหมดๆ อยู่ที่ไหนก็ซุ่มเย็นๆ ไปหมด นี่คือการถูกต้องดีงาม ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ การปกครองบ้านเมืองไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ผู้ใหญ่เป็นสำคัญมากนะ ผู้ใหญ่ถ้ามีธรรมไปที่ไหนคนเคารพนับถือ ยิ้มแย้มแจ่มใส ถ้าเป็นแบบยักยอกแบบผีไปที่ไหน โอ้โฮ วิ่งละนะ ไม่งั้นดับปอดไม่มีอะไรเหลือเลย วิ่งเข้าป่าเข้ารกทั้งปิดล้อมปิดอะไร ไม่งั้นมันล้วงกระเป๋ได้ กระเป๋าข้างใน กระเป๋าข้างในคือดับ กระเป๋าคนมีดับอยู่ข้างในด้วย ให้จำเอานะ

นี่ละธรรม คือพิจารณาตลอด แล้วเวลาปฏิบัติตามธรรมนี้จะเจริญรุ่งเรือง ธรรมเสียหายไปไหน เรื่องกิเลสต่างหาก ที่กล่าวนี้เรื่องกิเลสกินดับคน กินไม่อิ่มไม่พอคือพวกนี้ พวกเปรต หาเก็บตกเก็บอะไรกินไปหมด วันนี้ก็คงจะเอาเพียงแค่นั้นละนะ (เงินบาทเรา แข็งมาก) เออ ฟังว่าเงินบาทเราแข็งแรงมาก นั่นเห็นไหม เงินบาทแข็ง เงินสองสลึงก็ต้องแข็งไปด้วย เงินหนึ่งสลึงต้องแข็งไปด้วย เมื่อพ่อแม่แข็ง ลูกก็แข็ง หลานก็แข็ง เข้าใจไหม ดีไม่ได้ไปถามปู่ก็ ไร่ปู่ก็มันแข็งแรงกับเขาไหม ถ้ามดุนะ พุดไปตลกไปซิ ได้ข้อคิดไปด้วย

(คณะชาวมาเลเซียมาครับ) มาจากมาเลเซียทั้งนั้น โอ้ ไม่ใช่เล่นๆ นะ มากันมากมาย เด็กคนนั้นมันไปเที่ยวหาโฆษณามาเลเซียมาหรือ (มาทั้งหมด ๒๒ คนครับ) นั่นซิ แล้ววันนี้ให้ไปบอกเด็กคนนั้นพุดให้ท่านเหล่านี้ฟังถึงเรื่องผู้นำ พุดอย่างที่หลวงตาพุดนี่ละ ผู้นำเป็นได้ตั้งแต่เล็กขึ้นไปเรื่อยๆ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ลงมานี้ได้ เป็น โอ้ ยังอุตสาหุมาเน มาเลเซียไกลแสนไกล เราก็พูดภาษาอังกฤษไม่สะดวก เป็นหวัดลงคอ (เสียงหัวเราะ) โอ้ น่าสงสารนะเรา อยากได้พระไปไว้ในที่ต่างๆ เช่นอย่างมาเลเซีย ประเทศใดก็ตาม ให้มีพระที่ตั้งใจปฏิบัติให้เป็นความอบอุ่นแก่ตนเองๆ แล้วไปลงจุดไหนๆ ก็แผ่กระจายความ

อบอุ่นออกไป นี่คิดดูซิตั้งแต่อยู่มาเลเซียยังอุตสาหัมา ประเทศไกลแสนไกล ก็เห็นว่าอบอุ่นไปด้วยพุทธศาสนา

โยม มีปัญหาอินเทอร์เน็ตแล้วแต่พิจารณาครับ

หลวงตา เออ ถ้ามมา ถ้าควรตอบจะตอบไป เอ้า ถ้ามมา

โยม คนที่ ๑ เขาถามหลวงตานะครับ กราบนมัสการหลวงตาที่เคารพอย่างสูงสุด ลูกมีเรื่องขอกราบเรียนถามในเรื่องการปฏิบัติ คือลูกมีความสนใจเรื่องการทำความดี ละความชั่ว และการฝึกหัดทำจิตใจให้บริสุทธิ์มานาน แต่ก็เป็นการปฏิบัติตามความเข้าใจของตนเอง และจากการอ่านหนังสือ และฟังเทศน์ของครูบาอาจารย์บ้างเป็นครั้งคราว ลูกได้นั่งสมาธิ เดินจงกรม รักษาศีลตามกำลังของตนเป็นระยะ ๆ ตามความเหมาะสม ต่อมาได้มีโอกาไปเรียนต่อต่างประเทศ เมื่อกลับมาแล้วก็ย้ายไปทำงานในสถานที่เกี่ยวข้องกับงานที่หนักและเครียด แต่ลูกก็ยังไม่ทิ้งเรื่องการปฏิบัติ เมื่อมีโอกาสจะมากกราบและฟังเทศน์ของหลวงตา หรืออ่านหนังสือธรรมะของหลวงตาจากอินเทอร์เน็ต แล้วก็นำไปปฏิบัติตามความเข้าใจของตน ต่อมาลูกก็มีเหตุให้ต้องลาออกจากงาน เนื่องจากความเครียดที่ทำให้ทางบ้านคือคุณพ่อคุณแม่ต้องเครียดไปด้วย เพราะตงงานมาอยู่ที่บ้าน แต่สำหรับลูกแล้วการมาอยู่ที่บ้านรู้สึกว่าเป็นโชคที่ดีจะได้อ่านหนังสือธรรมะ และมีเวลาปฏิบัติ

ลูกก็ใช้เวลาไปกับการอ่านหนังสือธรรมะ และนั่งสมาธิภาวนา เกิดความรู้สึกลึกซึ้งในธรรมะของพระพุทธเจ้าจนน้ำตาไหลหลายครั้ง ส่วนเรื่องของสมาธิบางครั้งก็เกิดความรู้สึกสงบจนไม่รู้สึกร่วงนอนเลย บางครั้งก็เกิดความรู้ความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเองและคนรอบข้างไปต่าง ๆ นานาจนสุดจะประมาณได้ เช่น บางครั้งเห็นเงาดำ หรือสิ่งที่รู้สึกว่าจะทำให้เกิดอันตรายกับตนอยู่ในคนและในสิ่งต่าง ๆ รอบตัว จนทำให้มีพฤติกรรมที่คนทางบ้านมองว่าแปลก และเขาคิดว่าเกิดจากความเครียด จึงนำลูกส่งโรงพยาบาล ซึ่งลูกก็เข้าใจความหวังดีของทางบ้าน นอกจากนี้คุณพ่อคุณแม่ก็คงคิดว่าอาจจะเกิดจากการปฏิบัติภาวนาที่ผิดวิธี ทำให้จิตวิปลาสไปเป็นครั้งคราว คุณพ่อคุณแม่ของลูกจึงให้ลูกกราบเรียนถามหลวงตาดังนี้

ข้อ ๑ สิ่งที่เกิดกับลูกอันได้แก่ บางครั้งเกิดความรู้ ความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่เกี่ยวกับตนเองและคนรอบข้างไปต่าง ๆ นานา และลูกมีการปฏิบัติบางสิ่งบางอย่างที่คนทางบ้านมองว่าแปลก ๆ ไปนั้น เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้กับผู้ปฏิบัติภาวนาใช่หรือไม่ และหากเกิดขึ้นแล้วจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร ขอเมตตาหลวงตาได้โปรดชี้แนะด้วยครับ

หลวงตา อันนี้เราค่อนข้างจะเชื่อพอกับแม่กับคนอื่นมากกว่าตัวของผู้ภาวนา มันอาจจะวิปริตไปอย่างที่เขาว่านะ เพราะจิตใจมันเป็นไปได้ มันไม่ตั้งไปตามแนวธรรม มันแลลบอกไป ๆ จนเป็นกิริยาที่คนอื่นเขาจับได้ ถ้าพูดภาษาเราก็คือเขาตำหนิเอาได้ อยากจะให้แก้ไขหรือว่าผิด การภาวนาแล้วจะไม่เป็นอย่างนี้ อยากให้หยุดจากภาวนาเสีย อย่างนี้ก็ไม่ได้ เราควรพิจารณาตามคุณพ่อคุณแม่มากกว่า แล้วการภาวนาสำหรับหลวงตา ไม่ห้าม แต่ห้ามไม่ให้คิดออกกว่าคนนั้นไม่ใช้อย่างนั้น คนนี้ไม่ใช้อย่างนี้ ให้ดูตัวจิตตัวคิดตัวปรุงนี้มันตัวไม่ได้อยู่ที่นี้ ให้มีสติดูตัวเองมากกว่าจะไปดูคนรอบข้างเข้าใจไหม อย่างนี้จะดี พอเข้าใจแล้วไม่ใช่หรือ เอ้า ข้อต่อไป

ข้อที่ ๒ การสอนปฏิบัติภาวนาของครูบาอาจารย์สายต่าง ๆ ที่สอนแตกต่างกัน เช่น บางท่านสอนว่า เมื่อนั่งสมาธิภาวนาให้กำหนดอานาปานสติ คือดูที่ลมหายใจ แต่ครูบาอาจารย์บางท่านก็สอนว่า เมื่อนั่งสมาธิภาวนาให้กำหนดสิ่งที่มีความเคลื่อนไหวในร่างกาย เช่น ท้องที่พองหรือยุบ เพื่อให้เห็นความเกิดดับของรูปนามเป็นต้น การปฏิบัติภาวนาทั้ง ๒ แบบนี้มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันหรือไม่ และผู้ปฏิบัติจะพึงทราบได้อย่างไรว่า การปฏิบัติแบบใดจะเหมาะสมกับตนเอง

หลวงตา เอ้า พักไว้ก่อน การสอนของครูบาอาจารย์ก็สอนเพื่อผู้ฟังนำไปปฏิบัติ คือครูบาอาจารย์บางองค์ท่านก็หนักไปตามจริตนิสัยของท่าน แล้วสอนคนอื่นไปตามจริตนิสัยของท่านก็ได้ บางองค์ก็สอนไปได้ทั่ว ๆ ไป ตามแต่ผู้เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น หมอผู้เชี่ยวชาญกับหมอที่ไม่เชี่ยวชาญ จะเรียกว่าหมอด้วยกันก็ตาม แต่ความเฉลียวฉลาดรอบคอบ ทั้งเกี่ยวกับเรื่องโรค เรื่องภัย เรื่องหยูกเรื่องยานี้ หมอผู้ชำนาญกว้างขวางมากกว่า อันนี้การแนะนำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์มีความกว้างขวางและค้ำแคบต่างกัน ส่วนนิสัยวาสนาหรือความรู้ันั้นมีความต่างกัน อันนี้เราอย่าถือมาเป็นประมาณนัก ให้เราถือเอาว่า เราภาวนายังไงถูกกับจริตของเราซึ่งอยู่ในวงแห่งธรรม เช่น อานาปานสติก็ถูกอยู่แล้ว กับอะไรอีก ให้พิจารณาอะไรอีก

โยม พองหรือยุบครับ

หลวงตา เออ ๆ อันนี้ก็ถูกเหมือนกัน คือพองหรือยุบก็หมายถึงลมหายใจ อานาปานสติ ยุบหนอพองหนอนี้ก็ถูกเพราะเกี่ยวกับเรื่องลมหายใจ ลมหายใจนี้ก็เกี่ยวกับเรื่องร่างกายในองค์อริยสัจ ถูกเหมือนกัน แต่เราจะนำไปปฏิบัตินั้นให้เป็นเรื่องเราชอบตามนิสัยของเราที่อยู่ในวงแห่งความถูกต้องของธรรม เข้าใจไหม เช่น ยุบหนอพองหนอก็ถูก อานาปานสติก็ถูก หรือ พุทโธ ธัมโม สังโฆ ก็ถูก อัฐิ ๆ ก็ถูก นี่จะตายเร็ว ๆ นี่จะมามีวาม

เพลิดเพลินหาตั้งแต่อันนั้นจะได้ อันนี้จะดี อันนั้นจะมั่งจะมี น้ำมันจะตายเหมือนเขานะ รู้ตัวแล้วยัง อันนี้ก็ถูก เข้าใจไหม เตือนเจ้าของหลายแบบหลายฉบับถูกต้องทั้งนั้น อันนี้แล้วแต่เขาจะพิจารณาแบบไหน เอ้า ว่าต่อไปซิ

โยม ข้อ ๓ ครับ ทำอย่างไรผู้ปฏิบัติธรรมจึงจะสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้โดยไม่ถูกเบียดเบียน เช่น ถูกกล่าวหาว่า วิปلاس หรือบางครั้งเมื่อต้องลาไปวัดเพื่อปฏิบัติธรรมเป็นครั้งคราว ก็จะถูกมองว่าแปลกเป็นต้น ขอหลวงตาได้โปรดเมตตาให้คำแนะนำแก่ผู้ปฏิบัติธรรม และผู้ที่ไม่สนใจปฏิบัติธรรม แต่ยังต้องทำงานร่วมกัน

หลวงตา อันนี้มีส่วนถูกต้อง ที่เขาดำหนಿಯ่างนั้นอย่างนี้อาจจะไปแสดงหูแสดงตานอกจากอรรถจากธรรมที่เราปฏิบัติไป กลายเป็นโลกไปเสีย เลยกลายเป็นกิเลสขวางหูขวางตาคนอื่นก็ได้ในการปฏิบัติของเรา ถ้าผู้ปฏิบัติตามอรรถตามธรรมจริง ๆ แล้วจะเก็บความรู้สึกรอบในเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ควรพูดไม่พูด ไม่ควรแสดงไม่แสดง เช่น อย่างภาวานานี้เหมือนกัน เอ้า ภาวนาเต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดเวลา เวลาเข้าอยู่กับหมู่กับเพื่อนเขาเป็นลิงก็เป็นลิงกับเขาไปเสีย ลิงแบบพระ เอ้า ยกตัวอย่างนี้เราเคยเป็นมาแล้วนี่นะ เขาเป็นลิงเราเป็นลิงแต่ลิงแบบพระนะ ไม่ใช่ลิงแบบนั้น เขาเป็นอะไร ๆ มีตลกคะนองกันบ้างในวงของพระนั่นละ ก็เป็นกับเขาไปเสีย แต่ภายในไม่ให้เขารู้อย่างนี้ก็ได้ ถ้าเราไป ยี่ อย่างทำอย่างนั้นซี ข้าทำภาวนาอย่างนี้ ๆ นี่ขวางแล้วนะ เข้าใจไหม น้ำมันขวางเขา ก็เก็บความรู้สึกไว้ดูอากัปภิกิริยาของเขา ก่อนอื่นต้องดูอากัปภิกิริยาของจิตของเราว่าคิดไปในแง่ใดบ้างเขาถึงดำหนิ ถึงขวางหูขวางตาเขา มันอาจจะมีส่วนผิดบ้าง เราต้องคิดอย่างนี้จึงเรียกนักภาวนาเข้าใจไหม เอ้า มีอะไรอีก

โยม มีคนหนึ่งมาจากสหรัฐอเมริกา กราบเรียนถามมานะครับ กราบนมัสการหลวงตา การภาวนาโดยการบริกรรม พุทโธ ในช่วงแรกจิตก็สงบเกิดองค์แห่งสมาธิทั้ง ๕ คือ วิตก วิจาร์ณ ปิติ สุข และเอกัคคตา แต่มาช่วงหลังนี้รู้สึกว่ พอทำคำว่าภาวนา พุทโธ หายไปไม่ปรากฏแห่งองค์สมาธิทั้ง ๕ รู้สึกว่าเป็นกลาง ๆ และกำหนดดูตามสภาวะจิตที่เกิดขึ้น กราบเรียนถามหลวงตาดังนี้ครับ

ข้อที่ ๑ การที่ปฏิบัติจิตตภาวนา เมื่อสมาธิจะเกิดขึ้นจะต้องมีองค์แห่งสมาธิครบทั้ง ๕ หรือเปล่าครับ

หลวงตา อย่าเป็นบ้า ตอบแล้ว เราภาวนาอะไรเป็นหลัก ให้ถือนั่นเป็นหลัก อันนี้เป็นกึ่ง ก้าน สาขา ดอก ใบ ในระยะนี้ควรจจะรู้จะเห็นสิ่งนี้มันก็เห็น เวลาผ่านไปมันก็ไม่เห็น เช่น เราผ่านมาจากบ้านตาดเข้ามาวัดนี้ เราเห็นสิ่งต่าง ๆ มันก็ผ่านมา ๆ ก็มาอยู่วัดป่าบ้าน

ตาด มาเห็นวัดป่าบ้านตาด ทำไมวัดป่าบ้านตาดไม่เป็นเหมือนสายทางที่เราผ่านมานี้ก็บ้า อีกแบบหนึ่งเข้าใจไหม ความเห็นความรู้นี้มันผ่านไปเป็นธรรมดาของมัน แต่หลักใหญ่ที่เราจับไว้เช่น ภาวนา บทธรรมบทใด อันนี้ถือเป็นหลักไว้

คำว่า ปิติทั้ง ๕ ท่านมีไว้ไม่ใช่จะไปที่ไหนเอาปิติทั้ง ๕ นี่แขวนคอไป ข้าปิติทั้ง ๕ นะ ว่าอย่างนี้ไม่ได้นะ นอนก็ปล่อยไม่ได้จะขาดปิติทั้ง ๕ นี่บ้าใหญ่โต เอ้า เอาละ ไว้ก่อน เอ้าไป

โยม ข้อ ๒ ครับ การที่บริการรณคำว่า พุทโธ แล้วก็พุทโธหายไป จิตนิ่งเป็นกลาง ๆ ก็ปฏิบัติมาถูกต้องหรือเปล่าครับ ควรปฏิบัติต่อไปอย่างไรครับ

หลวงตา ถูกต้อง เอ้า เวลามันนิ่งเป็นกลาง ๆ ก็ให้เป็นกลาง ๆ เสีย ที่นี้ความเป็นกลาง ๆ นั้น พอได้จังหวะของมันแล้วมันจะเคลื่อนไหวออกมา เราก็นึกบริการรณได้ต่อไป ถ้าเรามีความสามารถที่จะนึกต่อไปก็นึกต่อไปได้ไม่เสียหายอะไร นี่เป็นธรรมดา นึกบริการรณคำบริการรณนี้แหละ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้ เช่นอย่างบริการรณ พุทโธ ๆ นี่ เวลาจิตละเอียดเข้าไปจริง ๆ แล้วคำบริการรณกับใจนี้แหละ คำว่า พุทโธ กับใจนี้เข้าเป็นอันเดียวกันแล้วบริการรณไม่ได้นะ มันจะไม่ออกเลย มีแต่ความรู้ล้วน ๆ อยู่ในนั้นละเอียดลออ และนึกคำบริการรณไม่ออก เฝียบอยู่นั้นเสีย ให้อยู่กับความละเอียดของจิต รู้เด่นอยู่ในจิต ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกับคำบริการรณ ที่นี้พอมันเคลื่อนออกมาจากนั้นแล้วจิตที่มันนิ่งมันเข้าไปอยู่ในนั้นของมัน พอมันเคลื่อนออกมาแล้วเราก็จับคำบริการรณเข้าติดกันได้ต่อไป ให้พากันจำเอาไว้อย่างนั้นนะ

นี่ละการบริการรณมีหลายแบบหลายฉบับ เอ้า พุดออกมาซิเราพุดจริง ๆ นี่นะ เปิดให้โลกฟังอยู่ตลอดเวลา นี่เราจนจะตายแล้วเราบอกแล้ว ใครจะมาพุดอย่างเราว่าอย่างนี้เลยนะ ดังที่เราผ่านมานี้ก็ยังไม่เห็นในปัจจุบันจะพุดอย่างนี้นะ การพุดอย่างนี้เราไม่ได้พุดเพื่อโอ้อวด พุดถอดออกมาจากความรู้ที่ไม่เคยรู้เคยเห็น มันเป็นขึ้นมาเห็นขึ้นมา สิ่งใดที่ควรจะพุดได้หนักเบาอย่างน้อยเราก็พุด สิ่งใดไม่ควรพุดก็เก็บไว้เสีย ก็อย่างว่าแหละ เข้าใจไหม จะเป็นบ้ากับเขาทุกอย่างได้หรือ ถ้าสิ่งใดที่ควรจะเปิดผิงเลยทันที ธรรมะยังเป็นธรรมะขั้นสูงแล้วผางทันทีเลย ยังไม่ได้ติดเครื่องนะเป็นรถยนต์ และยังไม่ได้เหยียบเบรกมันไปเลย คือมันพุ่งแรงมันรับกันกับทางโน้น นี่ละเรื่องธรรมภายนอกกับธรรมภายในเข้าประสานกัน พอปั๊บนี้มันพุ่งรับกัน เพราะฉะนั้นอย่างดุเดือดทันทีทันใดก็มี อย่างธรรมดาก็มี อย่างนิ่งเฉยก็มี ไม่ควรพุดไม่พุด ควรจะพุดหนักเบาอย่างน้อยก็พุด ควรจะออกเต็มเหนี่ยวก็ออก นี่เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังว่า เอ้า นักภาวนามาซินะ ถึงขั้นใดที่ควร

จะพูดจะเปิดทันทีเลยเข้าใจไหม ก็มันครอบโลกธาตุแล้วนี่เราคุยที่ไหน เราพูดอย่างนี้เพื่อพี่น้องทั้งหลายได้เห็นกำลังใจของตัวเองกับพุทธศาสนาเป็นยังไง

พุทธศาสนานี้เลิศเลอเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน แต่เวลานี้จอกแหนคือกิเลสทั้งหลายมันปกคลุมหุ้มห่อสระน้ำที่ใสสะอาดเอาไว้ละ น้ำจึงเป็นเหมือนไม่มี มีแต่พวกจอกพวกแหนปกคลุมหุ้มห่อ ไปที่ไหนมีแต่กิเลสตัณหาปกคลุมหุ้มห่อเต็มไปหมดธรรมไม่มี ยิ่งเรียนสูงเท่าไร ๆ กิเลสตัณหาอันเป็นเหมือนจอกเหมือนแหนยิ่งหนาขึ้น ๆ นะ เรียนมาก ๆ มันเสริมความคึกความคะนองของกิเลสมากขึ้น เอาซิ ตั้งโรงเรียนนั้น ตั้งโรงเรียนนี้ ตั้งมหาวิทยาลัยนั้นมหาวิทยาลัยนี้ มหาวิทยาลัยสงฆ์ อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้มีแต่การเสริมกิเลสทั้งนั้น ไม่ได้มีการฆ่ากิเลสนะ ถ้าการฆ่ากิเลสจำเป็นอะไรมหาวิทยาลัยสงฆ์มหาวิทยาลัยที่พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วไปซิ รุกขมูลเสนาสน์ ไป ไปภาวนาอยู่ในป่าในเขา

อ้าว ลองดูซิกับพระพุทธเจ้าที่สอนไว้แล้ว กับมหาวิทยาลัยสงฆ์ที่กิเลสสอน เป็นครูเอกอยู่เต็มทุกแห่งทุกหน นี่มหาวิทยาลัยกิเลสเข้าใจไหม มหาวิทยาลัยพระพุทธเจ้าเลยไม่มีเดี๋ยวนี้ ใครก็มาตั้งความเจริญรุ่งเรืองว่าไม่มีชื่อเสียงเรียงนามอะไรว่ากันไป อยากให้เขานับถือให้เขามองดูหน้าครูหนึ่งก็เออว่า แหม คนนี้เขาเก่งนะอย่างนั้นอย่างนี้ เก่งหัวฟ่อหัวแม่มันอะไรก็ไม่รู้ละเราพูดจริง ๆ กิเลสเหยียบหัวมันอยู่ ถ้าเรื่องธรรมไม่จำเป็นจะต้องออกมา อ้าว เข้าไปตั้งพระพุทธเจ้าสอน อ้าว ให้ได้เห็นพระพุทธเจ้าว่าเป็นองค์เช่นไร เห็นธรรมในป่าในเขาจะเห็นพระพุทธเจ้าทันที นั่นละ ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา เห็นอยู่ตามที่พระพุทธองค์สอนไว้แล้วนั่นแหละ นี่ป่าท่านเป็นอย่างนั้น ป่านี้เรียนเท่าไรปฏิบัติเท่าไรยังจำออกไป ๆ

ป่าอันนั้นป่าคนป่ามหาวิทยาลัยนั้นมหาวิทยาลัยนี้ ดีไม่ดีเอาผู้หญิงมาสอนปริยัติของธรรม เราก็ได้บอกตรง ๆ เลย นี่ละธรรมฟังเอานะ ไม่เคยมีในศาสนาพระพุทธเจ้าของเราที่จะหาผู้ยาผู้หญิงผู้ใดเข้ามาสอนนี้ มีแต่พระพุทธเจ้าสอนสาวก สาวกสอนประชาชนทั่วไปธรรมดา ๆ ถ้าสอนพระก็สอนแต่พระโดยเฉพาะทั่ว ๆ ไป ไม่ได้มาตั้งโรงเรียน เอาผู้ยาผู้หญิงมาสอนปริยัติธรรมของพระ มันโดนหัวใจอย่างหนักเราก็ผางออกไปทันทีเลย

เหอ ตั้งแต่อยู่ธรรมดานี้ พระกับโยมเวลานี้มันคุ้นกันจนแยกกันไม่ออกแล้วนะ ไม่ว่าวัดไหน ๆ มันเป็นส่วนเป็นถ่านไปหมด มันเคยระมัดระวังตัวที่ไหนไม่เคยมี วัดไหนมันก็กลายเป็นส่วนเป็นถ่าน พระเณรองค์ไหนกลายเป็นส่วนเป็นถ่านไปหมดแล้ว ยังมีหน้าซ้ำจะเอาผู้ยาผู้หญิงเข้ามาสอนปริยัติธรรมแล้วไซ้มันจะแตกออกกระจัดกระจายหมด แตกออกไปแล้วก็แตกเป็นลูกเป็นเต้า ลูกเป็นลูกไม่มีพ่อ แล้วพอมันมีแต่หัวโล้น ๆ ผ้าเหลือง

ๆ เก่งแล้วหรือ แข่งพระพุทเจ้าอย่างนี้หรือ ว่าอย่างนั้นละ อย่าเอามาแข่งพระพุทเจ้าแบบนี้ไม่มีในตำรา อย่าเอามาอวดพระพุทเจ้าพูดตรง ๆ เพราะมีในตำรากับกันนี้เรียนมาด้วยกันวะ เอามาอวดทำไมอวดพระพุทเจ้า มีแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้น ที่ออกมาแ่งไหน ๆ เงื่อนที่ส่งเสริมธรรมจะไม่มี มีแต่สอนกันอย่างนี้แหละ สอนกันจนเป็นบ้าเลยนะ กิเลสพาสอนจะว่าไ

สอนคนเรียนสูงเท่าไรยิ่งเสริมกิเลสให้หนาแน่นขึ้นมา ๆ ไปที่ไหนก้าวขาไม่ออกมันหนักความรู้วิชา มันหนักกิเลส สัมถานเต็มอยู่ในหัวใจมัน เวลานี้เรียน ยิ่งพระเรานี้เรียนมากเท่าไรยิ่งเป็นบ้ามากหนักเข้า จนไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่รู้แล้วนะเวลานี้ เลอะเทอะไปหมดแล้วพระเรา ดูได้ที่ไหน ดูคุณก็เป็นธรรมดา แต่พระดูพระดูด้วยกันมันจะดูไม่ได้ เพราะเหตุไร ผู้หนึ่งปฏิบัติอยู่รักษาอยู่ ผู้หนึ่งมาทำลายต่อหน้าต่อตามันดูกันได้อย่างไรคนเรานี้ละมันเป็นอย่างนี้พูดตามหลักความจริง เราเอาธรรมมาพูด หลักธรรมพระพุทเจ้าเป็นเครื่องยืนยันที่จะนำมาพูดได้ทั้งดีทั้งชั่ว ทำไมเราจะพูดไม่ได้ เราพูดตามหลักความจริง ใครไม่เป็นใครต้อยอยู่เรายกให้ว่าดี เราไม่ได้เอาเข้ามาเกี่ยวข้องกับวงวิจรรย์อย่างนั้นนะ ตำนานติโทษเราก็ไม่ตำหนิ ผู้ดีท่านต้อยอยู่แล้ว เราไม่ได้ไปว่าท่าน ว่าที่มันเลว สัมถานเต็มหัวมันอยู่นั้นแล้วไปอวดดิบอวดดี เอาสัมถานมาอวดทองคำทั้งแท่งของพระพุทเจ้าคือ ธรรมพระพุทเจ้ามีอย่างหรือ เอาสัมถานนี้ฟาดขึ้นไปอยู่บนจรวดดาวเทียมมันก็เป็นสัมถานเป็นถ่านอยู่บนจรวดดาวเทียม กิเลสจะยกมันขึ้นสูงขนาดไหนมันก็คือกิเลส คือสัมถานคือถ่านธรรมอยู่ที่ไหนก็เป็นธรรม นั่น ท่านเป็นธรรมท่านเป็นอย่างนั้นนะ

พระพุทเจ้า พระสาวกท่านไม่มาจันจันตั้งมหาวิทยาลัยนั้น ตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นไปอย่างกิเลสมันออกหน้าออกตาเวลานี้ อวดกิเลสกันทั้งนั้นนะ เรียนมากเท่าไรยิ่งเหลวแหลกแหวกแนว พระยังไม่มียาบำบัดอาจิ ไม่มีสังฆา ปาราชิกแล้วนะเวลานี้ เป็นบ้ากันไปหมดนะ มันเป็นส่วนเป็นถ่านทั่วประเทศไทยแห่งชาวพุทธของเราไม่รู้กันอยู่หรือ ไม่รู้ก็ให้ดูเสียพวกหัวโล้น ๆ นี่ตัวเก่งมากที่สุด พวกทำลายศาสนาอยู่เวลานี้เจียบ ๆ ๆ คือพวกนี้แหละ พวกท่านพวกเรา หลวงตาบักก็ไม่ได้ยกเว้น เอ้า ว่ามาผัดตรงไหนหลวงตาบักจะยอมทันที เมื่อใครผัดหลวงตาบักมีสิทธิที่จะได้พูดได้ในวงที่เกี่ยวข้องกัน สำหรับพระด้วยกันทำไมจะพูดกันไม่ได้ ดีมีอยู่ในโลกชั่วมีอยู่ในโลก โลกทำอยู่ทั้งดีทั้งชั่วพูดกันไม่ได้มีหรือ เรื่องดีเรื่องชั่ววะ นี่ละมันเลอะเทอะขนาดนี้นะ

โยม ข้อ ๓ ครบ เมื่อปฏิบัติมาระยะหนึ่งมีความรู้สึก ว่าเกิดความซาบซ่านไปทั้งกาย บางครั้งจนร่างกายสั่นเลยครับ ไม่ทราบว่าเป็นอาการของอะไรครับ อาการนี้เป็นติดต่อกัน

แม้ขณะยืน เดิน นั่ง นอน เมื่อกำหนดขึ้นมาอาการนี้ก็จะปรากฏขึ้นครับ กราบนมัสการ หลวงตาช่วยชี้แนะแก้ไข เพื่อความก้าวหน้าในการภาวนาด้วยครับ จาก อนุสรณ์ สหรัฐอเมริกา

หลวงตา เออ นั่นละ เรื่องปัดมันมีเป็นธรรมดา มันมีเป็นกาลเป็นเวลา เวลามันมี มันก็ให้ทราบว่ามันมี เวลาผ่านไปอย่าเป็นบ้ากับมัน อยากให้มันมีอยู่อย่างนั้นตลอดไป นี่ คือบ้าปัด เข้าใจไหม บ้าภาวนาแบบนี้เข้าใจแล้วหรือ ก็มีเท่านั้น ตอบตรงนี้แล้วมีอะไรอีก ละ

โยม จบแล้วครับ ผ้าป่าหน้าศาลา ๑,๐๐๐ บาท ครับ

หลวงตา เออ เอามาเถอะ เราพอใจแล้วกับผ้าป่า เอ้า พอใจ เอาวางนี้เลยนะ เออ พอใจ มาจากไหนละ นี่ก็ทองคำ ผ้าป่าด้วย พอใจ ๆ อันนี้จะหนุนชาติไทยของเราขึ้น

โยม หลวงตา ครับ ๓ บาทครับ

หลวงตา เออ พอใจ ๓ บาท โอ้ เหลืองอร่าม นี่เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่เราก็ไม่เคยเห็นทองคำ เอ้า จริง ๆ โคตรพ่อโคตรแม่เราไม่เคยใช้ เงินมีอยู่ที่จะไปซื้อแต่เขาไม่นิยมกัน ในหมู่บ้านไม่เห็นมีใครเอาคอแขวนกับอันนี้นะ ไม่มีสร้อยคอ ทุกวันนี้มันเต็มไปด้วยหมดตามความนิยมของคน วันนี้เราก็ดีใจเห็นสร้อยคอ เพราะโคตรพ่อโคตรแม่เราไม่เคยเห็น เราเห็นเราก็พูดได้ว่าเห็นเข้าใจไหม โคตรเราไม่เห็นก็ตามหลวงตาบ๊วเห็นเข้าใจหรือ เอาละ

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th